

België - Belgique
P.B. - P.P.
3550 Heusden-zolder 1
BC 1419

NIEUWSBRIEF

Nieuwsbrief nr 5
Februari 2004

VZW DAKBHANGA

Guido Gezellelaan 66
3550 Heusden-Zolder
tel. 011/42 72 05
e-mail: v.z.w.dakbhanga@tiscali.be

Deze nieuwsbrief is een uitgave van de "VZW Dakbhanga" en wordt 2x per jaar toegestuurd aan personen die de vereniging op een bepaalde manier steunen.

Overschrijven kan je op rekeningnummer:

- voor België: 735-0038595-74

ten name van VZW Dakbhanga

- of vanuit Nederland: gironummer 9351677

ten name van VZW Dakbhanga, Langerenstraat 89E, B-3680 Maaseik-Neeroeteren

- of indien je een fiscaal attest wil, (min. 30 euro)

Stelimo: 456-9524181-69 met de vermelding: "Voor Rita Meynen"

Verantwoordelijke uitgever:

Fonny Vermeyen

Langerenstraat 89E - 3680 Maaseik

Deze uitgave is i.s.m. Drukkerij Tuerlinckx Molenstede

INHOUD

2. Welkom
3. Leen en Dieter in Dakbhanga
6. Een donkere bladzijde...
7. Werkingsverslag van de VZW Dakbhanga
8. V.z. Weetjes

Rita Meynen

Cox's Bazar, 19 januari 2004.

Dag mensen allemaal,

Groeten van uit een winters Cox's Bazar! De winter is hier de beste periode van het jaar: lekker warm overdag, niet te heet, en frisse nachten. Ik heb dan altijd wat meer energie, we lopen niet te plakken van het zweet en als de electriciteit (regelmatig!) uitvalt beginnen we niet te druppen omdat de ventilators aan het plafond stil vallen. Nu, die extra energie kan ik goed gebruiken want onze agenda zit propvol en het was 2004 voor ik het wist! Er was hier helemaal geen kerstsfeer: geen muziek, geen versiering, enkel een paar kaarten die voor de Kerst toekwamen (het grootste deel is nog steeds aan het binnen waaien, plezant!). We hadden wel een verlofdag voor Kerstmis, maar dat is een dag zoals alle andere voor de moslims. En omdat er hier geen kerk in de buurt is heb ik het gehouden met een persoonlijke babbel met De Grote Baas hierboven. Nieuwjaar was voor ons een gewone werkdag, we schreven enkel een vier in plaats van een drie...

Toch is december 2003 een maand geweest die ik niet vlug ga vergeten: een donkere bladzijde in de geschiedenis van onze schooltjes. Op 6 december werden Zakir en Amzad lelijk toegetakeld door dieven in Dakbhanga. Ze hadden beiden ernstige hoofdletsels en Amzad zelfs een ingedeukte schedel. De details van het verhaal lezen jullie ergens in deze nieuwsbrief. Heel even wankelde alles op zijn grondvesten en werd de toekomst in vraag gesteld. Intussen is Zakir al lang terug aan het werk en Amzad herstelt vlot na de hersenoperatie. Hij trekt enkel nog wat met zijn rechterbeen (dat verlamd was) maar dat komt in orde. Toch wel een sterk soort als je het mij vraagt!

Vorige vrijdag was er een vergadering in Dakbhanga met de burgemeester en de leden van het schoolcomité. Het besluit was dat dit hun school is en dat zij verantwoordelijk zijn voor de veiligheid van de leraars. Die wonen nu allemaal bij een familie in. Er wordt ginder nog een minimum aan geld gehouden en de rest blijft in Cox's Bazar.

In januari is hier het nieuwe schooljaar al begonnen: er zijn 143 leerlingen in Dakbhanga, met als leerkrachten Zakir, Mukti, Rosina en Hamid. In Moheskum zijn er 76 leerlingen en als leerkrachten Mahinoor, Jurmi en Babul. Mahinoor is een tijd weg geweest maar vond uiteindelijk dat Moheskum haar beter lag en we waren maar al te blij haar terug te hebben. Met heel wat problemen hebben we de nodige leerkrachten gevonden, maar het is het eindresultaat dat telt.

Hier in Cox's Bazar zijn de 5 meisjes geslaagd in het zesde leerjaar en aan het zevende begonnen. In het zesde leerjaar kwamen er nog twee verse "internen" bij: Iti en Rosina. Iti is het jongste dochtertje van Zakir, die wordt dus niet gesponsord door ons, Rosina wel. Iti was al regelmatig op bezoek hier en voor Rosina is het ook wel een stuk gemakkelijker dan voor de 5 anderen vorig jaar. Toen moest er nog gezocht worden naar logement en gestart worden met de hele setup. Rosina kan er gewoon instappen en de nodige uitleg krijgt ze van de ouderen. Dan is er nog Momtaz, de enige jongen tot nu toe die mag verder studeren na het vijfde leerjaar. Hij heeft ingangsexamen gedaan in het internaat in Kutakhali en we wachten nog op de uitslag. Dat maakt dus dat Hossain en Piara 9 dochters hebben, inclusief kleine Miem (dochter van Piara haar broer) en Shefali (die meekwam met Miem en Piara helpt in het groot huishouden!), een gezellige drukte maar ook een hele verantwoordelijkheid.

In augustus en september kwamen Leen en Dieter op bezoek, heel gezellig en een frisse wind op mijn appartement. Ik heb er echt van genoten! Ze gingen een week naar Dakbhanga en de eerste nacht dat ze weg waren ging de temperatuur bij mij op het appartement niet onder de 30 graden en het was heel vochtig, zelfs met de ventilators full speed. Ik dacht: amai, die twee onder dat golfplattendak in dat hutje en geen electriciteit... morgen staan ze hier terug. Niks van, ze hebben een fantastische ervaring opgedaan. Hun verslag lezen jullie ook in deze nieuwsbrief.

Eind oktober kwam Sonja Claes (gedeputeerde van de provincie Limburg) en geloof het of niet: ze heeft officieel (met de rood-witte provinciesjerp om!) de eerste spade gestoken voor de fundamenten van de Moheskum school! Het was allemaal nog op de valreep dat de lap grond beschreven werd, maar we haalden het. We waren zo fier als een gieter! Het verslag van haar bezoek hebben jullie te goed voor de volgende Nieuwsbrief.

De registratie van de NGO is nog niet in orde: de documenten waren klaar begin december, maar met het voorval in Dakbhanga bleef dat liggen. De bankrekening wordt nog deze maand geopend en dan nog wat formaliteiten in Dhaka, hopelijk voor binnen een paar maanden dus, Inshallah!

Voor ons project van Concern Universal (de NGO waar ik voor werk) kregen we een verlenging tot eind oktober, dus als de volgende nieuwsbrief er aan komt ben ik ook nog hier. Misschien beter zo, want ik zou toch graag hebben dat alles voor de NGO Dakbhanga in orde is voor ik definitief inpak.

Veel leesgenot en tot volgende editie!

Heel hartelijk,

Rita Meynen

En niet te vergeten: bedankt voor jullie steun, we rekenen er verder op in de toekomst!

Leen en Dieter in Dakbhanga

Een verslag van twee jonge mensen, die enkele weken in Dakbhanga hebben geleefd.

Dakbhanga. Wat begon als een vaag idee, een toffe namiddag ergens in Heusden, een stipje op een kaart, een handvol vooraf bekeken foto's, is op 17 augustus 2003 plotseling duizelingwekkend concreet. Het is zondagvoormiddag en weer eens broeiend heet onder de Bengaalse zon. Je bent verwoed bezig je waardigheid te behouden, terwijl je een koffer vol knutselgerief een steile helling afdraagt onder het kritische oog van de lokale toeschouwers. We voelen ons, voor de zoveelste keer in Bangladesh, zéér onhandig en zéér blank. Beneden aan de rivier stapelt Farouk, onze veerman, de rest van onze bagage in het gammele bootje dat ons naar Dakbhanga moet brengen. Hij probeert niet te hard te lachen. Vijf minuutjes later bevinden we ons in het midden van de rivier, het dorp ligt een half uur stroomopwaarts. Halverwege de reis krijgen we af te rekenen met de zoveelste Bengaalse stortbui. Terwijl wij ons stilaan zorgen maken over al dan niet zinken, blijft Farouk lachen. Plots wijst hij naar de oever, door de regen zien we een paar hutten opdoemen: Dakbhanga. We lachen zenuwachtig naar mekaar, dit is het dan, concreter kan niet.

In de gietende regen stappen we van boord en snellen met onze bagage Farouk achterna. We lopen het plaatselijke 'café' voorbij waar onze 'asalaam owaleikum' onder algemeen gelach wordt beantwoord met een 'owaleikum asalaam'. Het eerste ijs is al gebroken, de mannen van

Dakbhanga zien ons toch graag komen. We volgen Farouk verder naar onze verblijfplaats: een reeks lage hutten tegenover het schooltje. Voor we goed en wel in onze hut staan, heeft het halve dorp al stoelen, een tafel, een kledingrek en beddengoed binnengesleept. Een kwartier later zijn we alleen, even op adem komen. We kunnen onze verblijfplaats even beter bekijken: 3 op 3 meter, aangestampte aarde als vloer, gevlochten rieten muren en een golfplaten dak. Een misnoegde kip probeert samen met haar kuikens, opnieuw haar nest (lees: ons bed) te veroveren dat vijftien minuten geleden nog van haar was. Het 'wegjagen van de kiekens' zal de komende week dagelijkse routine worden. We lachen nog eens zenuwachtig naar mekaar. Jep, dit is het dan, concreter kan niet.

Onze volgende bekommernis is het schooltje. Hoe ons passend voorstellen aan de kinderen? Gelukkig had onze Rita daar al aangedacht: bij onze bagage zit vijf kilo snoep. Aangezien het buiten niet meer regent, stappen we dan maar vol goeie moed het speelplein over, richting schooltje. Hier maken we kennis met onze collega's: Zakir, de directeur van het schooltje en de twee leraressen Rosina en Mukti. Een 'Hello, how are you?' Later zuchten we opgelucht. Joepie, we kunnen communiceren. We stappen elk klasje binnen en beginnen met snoepjes uitdelen. Onze strategie loopt niet helemaal als

gepland, sommige kleuters barsten spontaan in tranen uit, anderen deinzen terug voor die rare blanke handen. De oudere kinderen zijn wel dol enthousiast, een paar slimmerds schuiven zelfs opnieuw aan. OK, opdracht volbracht! De kinderen hebben ons toch al gezien, of ze daar wel heel blij mee zijn, weten we zelf nog zo goed niet. Na school probeert Dieter het opnieuw wanneer hij wordt uitgenodigd voor een spelletje cricket met de jongens. Na drie worpen blijkt dat hij evenveel kans heeft om een goed cricketspeler te worden als ooit de Nobelprijs Literatuur te winnen. Het dreigt zelfs dramatisch te worden als een bal op een haar na een groepje toeschouwers mist. Oeps. Gelukkig vinden de kinderen het hilarisch en begint Dieter zijn reputatie als blanke dorpsdoot te vestigen. Onze eerste echte doorbraak komt er met de Duploblokken die we van thuis hebben meegenomen. Eens ze hun verbazing overwonnen hebben en snappen hoe het werkt, beginnen ze gretig te spelen. Het is heerlijk om te zien hoeveel plezier de kinderen beleven aan speelgoed dat op veel Belgische zolders ligt onder te stoffen. Het wordt pas echt grappig wanneer de papa's van de kinderen al even enthousiast beginnen mee te doen. Die avond evalueren we bij het licht van ons petroleumlampje en boven een bord dampend avondeten onze eerste dag. We zijn beiden doodmoe en wanneer we op een halfuurtje tijd ook nog bezoek krijgen van een pad, een

Met de Duplo-blokken kon de pret niet op.

hagedis en een vleermuis, beslissen we dat het toch misschien het beste is om maar onder ons muskietennet te kruipen.

's Anderendaags worden we om zes uur gewekt door het gebed van de imam. Onze eerste schooldag in Dakbhanga breekt aan en we kunnen dus beginnen met datgene waarvoor we gekomen zijn: een week met de kinderen tekenen, knutselen en knippen. Nadat we Zakir, Rosina en Mukti hebben uitgelegd wat we van plan zijn, gaan we van start. Het schooltje telt zeven studiejaar: een eerste en een tweede kleuterklasje en een eerste tot een vijfde studiejaar. De leerkrachten geven afwisselend les in elk klasje. We beslissen dat we de kleuters, het eerste en tweede studiejaar in de voormiddag doen en de andere kinderen in de namiddag laten knutselen. De eerste dag beginnen we met tekeningen kleuren. Al gauw merken we dat de kindjes uitzonderlijke artiesten zijn en niet alleen goed binnen de lijntjes kunnen kleuren, maar voor hun leeftijd ook echte meesterwerkjes produceren. Als iedereen gedaan heeft, hangen we de tekeningen op tegen de klasmuren en mag iedereen apetrots op de foto's 's Namiddags doen we hetzelfde met het derde, vierde en vijfde studiejaar. Ook hier zijn de kinderen laaiend enthousiast, en niet alleen de kinderen. Als de leerkrachten een onbewaakt momentje hebben gevonden, slaan ze zelf gretig aan het kleuren. Wanneer de tekeningen

De teken- en kleuroefeningen werden met veel enthousiasme afgewerkt.

van de kinderen tegen de muur hangen, krijgen die van de juffrouwen en de meester een ereplaatsje. Onze eerste schooldag zit erop en wanneer de kinderen naar huis zijn, worden we door de leerkrachten getraakteerd op het plaatselijke lekkers: verse kokos, mango, turundja (een soort pompelmoes)... en alles rechtstreeks van de boom. Alle nieuwsbrieven van de VZW Dakbhanga worden bovengehaald en we worden vriendelijk gevraagd om enkele passages te vertalen. Zakir, Mukti en Rosina zijn apetrots als ze te horen krijgen wat er over hen geschreven wordt. Na afloop is het tijd om beter kennis te maken met Dakbhanga zelf. Elk op zijn/haar eigen

manier wel te verstaan. Dieter moet mee naar het 'café' (lees: een rieten dak waaronder op bankjes thee wordt geserveerd) waar hij voortaan vaste stamgast wordt. Leen wordt meegesleurd naar een theekransje met de plaatselijke vrouwen, waar ze al dadelijk kennismaat met het verschil tussen Belgische en Bengaalse schoonheidsnormen. Waarom draagt ze geen oorbellen? Waar zijn haar kettingen en armbanden? Doet ze nooit lippenstift op? Voor het avondeten worden we samen nog op bezoek verwacht bij de burens. Waar we voorheen al kennisgemaakt hadden met de Bengaalse gastvrijheid, worden we in Dakbhanga behandeld als koningen. We kunnen geen open deur voorbij gaan, zonder dat er dadelijk tafels en stoelen verschijnen en we vriendelijk verzocht worden om plaats te nemen en iets te eten. Voor het avondeten zitten we al vol met gebakjes, koekjes en vruchten allerhande. Die avond blikken we moe, maar voldaan terug op een geslaagde dag.

De volgende dagen beginnen we langzaam een routine te ontwikkelen. We staan vroeg op nadat de imam ons bijna letterlijk uit bed heeft geboden. Dieter gaat water halen aan de pomp, Leen wast de kleren en Dieter wringt ze uit en probeert daarbij ondanks sterk gescheiden rolpatronen

Ook voor de leraars was de "Leen-Dieterperiode" een aangename tijd.

Leen en haar klas

zijn mannelijkheid niet te verliezen. Na het ontbijt lezen we nog even een boekje en dan op naar de school. Na twee dagen staan de kinderen al te popelen om met hun werkjes te beginnen. We doen ons best om ons niet als rocksterren te voelen wanneer we onder luid gejuich en geklap de klasjes binnenkomen. Elke dag proberen we iets anders: kleuren, tekeningen maken, figuurtjes uitknippen en papiervouwen. Tijdens de schooluren verdringen de mama's en papa's zich aan de vensters van de klasjes en moedigen zoon of dochter aan met hun creatieve kunstjes. Na school vertellen Zakir, Rosina en Mukti ons over het reilen en zeilen in het dorp. Daarna moet Dieter weer op café, waar hij alles leert over Bengaalse landbouwtechnieken en gretig wordt gevraagd naar de kostprijs van Belgische koeien en geiten. Daarbij wordt jolig thee gedronken en de ene sigaret na de andere aangeboden. De mannen maken ook duidelijk dat ze niet alle dagen op café hangen, maar dat er momenteel niet veel te doen is op het land. We mogen vooral niet denken dat ze luieriken zijn. Leen keuvelt ondertussen met de juffrouwen en wordt uitgenodigd op de vrouwenkransjes. Wanneer die gedaan zijn, wacht ze op "hare vent" die ondertussen op café zonder veel succes probeert uit te leggen wat een 'metro' is. Ja, hij paste zich misschien wat té

vel.

Het leven in Dakbhanga is echter niet alleen rozengeur en maneschijn. Wanneer we op een avond worden uitgenodigd op een vergadering van de community group, leren we ook de bikkelharde realiteit kennen. De mannen en vrouwen van Dakbhanga hebben allebei een community group die éénmaal per week vergaderen over de prangende problemen van de dorpsgemeenschap. De leden hebben een soort van gemeenschapsfonds waaraan ze allemaal bijdragen om investeringen van algemeen nut te kunnen doen. De voorzitter vertelt ons over de armoede in het dorp. We praten er met iemand die dagelijks 70 taka (ca. 1,10 euro) nodig heeft om zijn gezin te onderhouden en uit zijn landbouwopbrengsten maar 50 taka per dag haalt. Op maandbasis maakt hij 10 euro schuld, een bedrag dat voor ons onbenullig lijkt. Maar het bezorgt deze man - en vele anderen in zijn situatie - heel wat financiële kopzorgen. Zakir vertelt ons ook over het meisje van een arme familie dat noodgedwongen bij hem woont, omdat haar familie nauwelijks het hoofd boven water kan houden. Dit verhaal blijkt voor vele families in het dorp op te gaan. Het was moeilijk om als rijke Westerling te begrijpen hoe mensen die onder zulke armoede gebukt gaan zo gastvrij en vrijgevig

gemakkelijk aan de rolpatronen aan. 's Avonds leren we ons goed behelpen bij het licht van ons olielampje en worden we snel gewoon aan ons dieet van rijst en groenten. Ook aan de beesten die zich na donker in de hut begeven, beginnen we langzaam te wennen. Alleen als een kleine vogelspin zich op Leen haar voet nestelt, krijgt Dieter een kleine paniekaanval. Ons wassen blijft ook een spannende aangelegenheid, wanneer de malariamuggen zich kunnen vergrijpen aan ons blank

kunnen blijven. Als we er aan dachten hoe de dingen er thuis vaak aan toegegaan, konden we ons vaak niet anders dan diep schamen.

Na zeven dagen, die voor ons letterlijk voorbij vlogen, zat ons eerste verblijf in Dakbhanga erop. Enkele weken na ons bezoek keerden we terug om nog éénmaal iets creatiefs te doen met de kinderen. Onze bedoeling was om met een klein beetje geluk er de leerkrachten toe aan te zetten om zelf wat meer te knutselen met de kinderen. Aangezien het schooltje het echter sowieso niet al te breed heeft en de leerkrachten ook hun leerprogramma hebben, waren we zelf niet zo heel zeker over ons resultaat. De reacties bij onze terugkeer overtroffen echter alle verwachtingen. Tijdens onze afwezigheid hadden Mukti, Rosina en Zakir zelf met de kindjes tekeningen gekleurd. En bij gebrek aan gedrukte exemplaren hadden ze dan maar onze exemplaren overgetekend! Aan initiatief ontbreekt het dus geenszins. Na onze schooldag met de kindjes, deden we nog een laatste ronde door het dorp. Dieter ging nog eenmaal op café, Leen kletste voor de laatste keer met de leraren. Die avond gingen we met een zwaar hartje slapen. 's Morgens ontbeten we nog een laatste keer in de hut (de kippen lonkten al hoopvol), en na een hoop foto's en een lang afscheid was het tijd om te vertrekken. Een beetje droevig, maar dankbaar namen we afscheid van Dakbhanga en haar inwoners. Zij hebben onze Bangladeshreis tot iets heel speciaals gemaakt, wat we niet snel zullen vergeten.

Ten slotte nog een dankwoordje voor Rita, Hossain en zijn vrouw Piara, voor al het werk dat ze in Dakbhanga en Moheskum verrichten en voor de moeite die ze hebben gedaan om ons verblijf tot een geweldige ervaring te maken.

Onek dhonabad!

Leen Engelen & Dieter Vandebroeck,

Een donkere bladzijde...

Zoals u ook elders in deze Nieuwsbrief hebt kunnen lezen, was 6 december 2003 een zwarte bladzijde in de geschiedenis van de VZW Dakbhanga.

Die zaterdagmorgen zat Rita met een zwaar hart voor haar computer om ons te moeten vertellen over die slechte Sinterklaasmorgen. Rond 20 voor 6 was zij uit haar bed gebeld door Hossain en door Didar, een dokter uit het project. Die nacht, of de avond ervoor, hadden dieven de leraars van Dakbhanga beroofd. Deze hadden pas donderdag hun salaris gekregen en in een arme gemeenschap als Dakbhanga is dat veel geld. In de verwarring van het eerste ogenblik mailde Rita ons dat het om Zakir, een broer van Hossain ging en om Amzad, onze nieuwe leraar voor Moheskum. Bij beiden was de schedel ingeslagen, met alle complicaties en het nodige bloedverlies van dien. Ze hadden de twee slachtoffers 's nachts nog naar Cox's Bazar vervoerd en ze moesten dringend per ambulance naar Chittagong worden gebracht. Het zou avond kunnen zijn voor Rita iets meer zou weten.

Daarmee begon ook het bange afwachten hier in België. Een paar uur later kwam een tweede mail. Hossain had met Rita gebeld vanuit het Chittagong Medical College: ze hadden het beiden gehaald, de wonden waren verbonden en nu was het wachten op de prof. En ook hier begon het bange afwachten.

Uit een derde mail van die zaterdag bleek dat Zakir buiten levensgevaar was, maar Amzad nog steeds in heel kritieke toestand was. Hij was wel bij bewustzijn, maar braakte voortdurend. Een bloedtransfusie moest het vele bloedverlies bijstellen. Naast het bange afwachten begonnen voor Rita nog eens andere problemen. Omdat Hossain en zijn vrouw Piara in Chittagong bleven, moest er voor opvang worden gezocht voor de 5 meisjes die bij hen logeren. Deze zaten midden in de examens en daar moest voor gezorgd wor-

den. Omdat Hossain ook de spil is van het field work van Concern Universal en ze in een hele drukke periode zaten, moest daar ook van alles voor geregeld worden.

Zondagmorgen kon Rita ons mailen dat voor de meisjes alles in orde was. Vanuit Chittagong was er nog geen verder nieuws. In een volgende mail, die later op zondagmiddag binnenkwam, kon Rita ons vertellen dat het niet om Amzad, de nieuwe leraar ging, maar om een tweede, jongere broer van Hossain Amzad, de man van Mukti, één van de leraressen van Dakbhanga. Hij was tijdens de overval in Dakbhanga omdat hij Mukti en hun dochtertje terug had gebracht na het Eid-feest. Hij zou een paar dagen daar blijven om wat te helpen.

Bij Rita in het project gonsde het natuurlijk van de geruchten. Volgens sommige medewerkers ging het hier niet om een normale diefstal, maar was het een duidelijke aanslag van lokale mensen die tegen de school gekant zijn. Natuurlijk waren er nog heel wat andere speculaties, maar niemand kon nog iets anders doen dan alleen maar afwachten.

Vanaf maandag werd stilaan duidelijk dat de toestand van Zakir en Amzad ernstig was, maar niet hopeloos. Amzad kon al terug zijn rechterbeen wat bewegen, ook al had hij er nog niet veel gevoel in. De dokters bleven vaag over de hersenscan die ze hadden gedaan, maar het was wel duidelijk dat er zou moeten worden geopereerd. Blijven afwachten maar.

Op dinsdag verslechterde de toestand weer en kon Amzad zijn rechterbeen en arm niet meer bewegen. Vanuit België vertrok een steunbetuiging naar Hossain. Deze hield zich ongelofelijk sterk. Hij had niet alleen de zorg voor zijn twee broers maar regelde tussen de bedrijven door ook nog eens dat de examens in de schooltjes vlot verliepen en dat daar alles gewoon door ging.

Donderdag kon Zakir naar Cox's Bazar terugkeren. Hij deed dat gewoon met de bus, geloof het of niet! Naderhand

voelde hij zich wel niet lekker... Onvoorstelbaar toch! De hoofdwonde was goed aan het genezen. Zijn schouder en armen, zijn rug en zijn benen zagen er nog lelijk uit met allemaal blauwe plekken erop, maar gelukkig geen botbreuken of andere kwetsuren. Alleen een inwendige bloeding bij zijn rechteroog en een barst in zijn schedel zullen wat meer tijd nodig hebben om te genezen.

Zakir vermoedde dat het geen gewone diefstal was, maar dat het een aanslag op hun leven was. Maar waarom??? Dat wist hij ook niet. Allerlei speculaties werden geopperd.

Maandag 15 december is Rita zelf naar Chittagong geweest om te zien hoe het met Amzad was. Samen met Hossain werd er een regeling getroffen dat Amzad naar Dhaka zou worden gebracht om daar te worden geopereerd. Ondanks de slechte en primitieve verzorging in het ziekenhuis van Chittagong, ging het toch weer een stukje beter met Amzad. Zaterdag 20 december werd bij Amzad de bloedklonter uit zijn hersenen verwijderd en zijn schedel gerepareerd. Zondagmiddag kwam dan eindelijk de mail met het goede nieuws. De operatie was gelukt en het zou wel allemaal in orde komen met hem.

Een week later, maandag 29 december, kon Amzad het ziekenhuis verlaten. In Dakbhanga zat de schrik er nog goed in, maar ondanks alles waren de resultaten van de examens beter dan vorige jaren. Hossain was ervan overtuigd dat het toch om een gewone roofoverval ging, uitsluitend voor het geld. Niemand die dacht aan opgeven!

Er wordt nu druk onderhandeld met het schoolcomité en de lokale overheden om te kijken hoe zoiets in de toekomst kan vermeden worden. 24 Dagen nadat ze Zakir met een gebarsten schedel naar buiten droegen, was hij alweer bijna voor 100% op zijn post... straffe mannen eh!

Werkingsverslag VZW Dakbhanga 2003

Op dinsdag 28 januari 2003 kwam de Raad van Beheer van de VZW Dakbhanga voor een eerste keer bij elkaar. Zoals het voorgaande werkjaar had ook nu vooral de Nieuwsbrief nummer 3 en de organisatie van de "Dakbhanga Afternoon II" de volle aandacht.

Aan de Nieuwsbrieven werd telkens hard gewerkt. Tijdens een eerste Algemene Vergadering van 20 februari werd de derde Nieuwsbrief gepresenteerd en verspreid naar ca. 600 adressen. Onze vierde Nieuwsbrief lag klaar op de tweede Algemene Vergadering van 26 augustus en werd verspreid naar bijna 800 adressen.

Ook de jaarrekening 2002 en de begroting 2003 werd tijdens de Algemene Vergadering van 20 februari goedgekeurd. Tevens werd er een activiteitenkalender en een lijst met een aantal te verwezenlijke projecten opgesteld en besproken.

De Raad van Beheer kwam gedurende het werkjaar 2003 nog bij elkaar op 25 maart, 24 juni, 29 juli, 7 oktober, 28 oktober, 25 november en 30 december. Tijdens deze vergaderingen kreeg naast de Nieuwsbrief ook de vakantie van Rita in België; de oprichting van de NGO in Bangladesh; de samenwerking met de Nederlandse Stichting Vele Handjes; Dakbhanga Afternoon II; de ontwikkelingen in Bangladesh en zo verder de nodige aandacht.

Dinsdag 16 april kwam Rita weer naar België voor een welverdiende vakantie. Na een paar dagen rust werd gelijk gestart met een druk programma. Samen met de voorzitter van de VZW Dakbhanga bezocht ze onder andere Stelimo in Hasselt; ging ze op bezoek bij een aantal donateurs in Antwerpen en vergaderde ze in Eindhoven met de heer Jaap Verkerk van de Stichting Vele Handjes.

Op dinsdag 26 mei werd, ter gelegenheid van Rita haar aanwezigheid in België, een Algemene Bestuursvergadering gehouden. Rita bracht ver-

slag uit over de goede werking van het schoolcomité in Dakbhanga. Maar ook de slechte toestand in Moheskum werd besproken. Naast de moeilijkheden met het verkrijgen van een stukje bouwgrond waren er ook nog eens problemen met sollicitanten voor de job van onderwijzer en door de tweespalt in de dorpsraad. Rita en Hossain zagen zich genoodzaakt het schooltje tijdelijk te sluiten.

Een aantal Algemeen Bestuursleden vormden een werkgroepje voor onze tweede sponsormiddag. Via de Raad van Beheer hielden ze alle andere leden op de hoogte van hun plannen voor deze "Dakbhanga Afternoon II". De formule werd aangepast omdat nu de "hoofdattractie" Rita zelf was en er nu ook een betaald avondprogramma werd bijgevoegd. Tevens werd er besloten de publiciteit anders te gaan aanpakken, met o.a. een huis-aan-huis-bedeling van de flyer, het inschakelen van de krant en de radio etc. Tijdens de vergadering van 6 mei werd uitgebreid het programma besproken en werden de taken verdeeld.

Zaterdag 24 mei 2003 was het dan zo ver. In het Kuipershof in Heusden ging om 15.00 uur de tweede "Dakbhanga Afternoon" van start. Buiten aan het gebouw hing opnieuw de kleurige vlag van de VZW. Binnen stonden op het podium enkele etalagepoppen aangekleed in de uniformen van de kinderen in Dakbhanga en Moheskum. De stand met informatie over de VZW trok ook de nodige aandacht en de markt kraam waarin door Rita meegebrachte spulletjes werden verkocht lokte heel veel kopers.

's Avonds zorgden de meisjes van Multiple Voice en de jongens van Botswing voor een wervelende avond vol fijne close harmony en vrolijke Ierse folksongs.

Mede dank zij de hulp van een 8-tal sponsors en de inzet van alle bestuursleden, met aanhang, kon men deze tweede Dakbhanga Afternoon een heel groot succes noemen. Tijdens de vergadering van de Raad van Beheer op 24 juni werd een positieve balans opge-

maakt: naast een goede P.R. voor de VZW - met o.a. contacten met de Stichting Ommersteyn en de Rotary Midden-Limburg - werd een nettowinst van meer dan € 3.500,- opgetekend, meer dan het vierubbele van onze eerste Afternoon.

Vol met plannen voor het nieuwe jaar, werd op dinsdag 26 augustus, tijdens een derde Algemene Bestuursvergadering, door het bijna voltallige bestuur, de Nieuwsbrief nummer 4 besproken. Tevens werd reeds een datum geprikt voor een volgende activiteit, namelijk een "koffieconcert" op 7 maart 2004.

Op het einde van het jaar, tijdens een informeel samenzijn op maandag 8 december, brachten Sonja Claes, Carien Neven, Toon Ceyskens, Leen Engelen en Dieter Vandebroeck in woord en beeld verslag uit van hun bezoek aan Bangladesh. Natuurlijk drukte de aanslag in Dakbhanga van 6 december op de algemene stemming, maar er kon toch ook met trots worden teruggekeken op alle verwezenlijkingen in de schooltjes.

In het totaal zijn er nu 175 leerlingen in Dakbhanga en 90 in Moheskum. Door de problemen met het schoolcomité en het afhaken van een leraar was de school in Moheskum tot in het najaar gesloten. Na de aanstelling van twee nieuwe leerkrachten en de eerste spadesteek voor een nieuw gebouwtje werd enthousiast een doorstart gemaakt.

Na heel veel huisvestingsproblemen gingen in januari 5 meisjes uit Dakbhanga over naar het middelbaar onderwijs in Cox's Bazar. De eerste examenuitslagen waren niet zo schitterend, maar de definitieve uitslagen in december waren dan wel weer veelbelovend.

Om de werking van de VZW Dakbhanga in Bangladesh te vergemakkelijken werd reeds in een vroeg stadium besloten om ter plaatse een NGO op te richten. Geconfronteerd met een moeilijk doende administratie,

V.z.Weetjes

Nu, meer dan ooit, blijft uw steun van harte welkom! Er zijn verschillende mogelijkheden hoe u ons kunt steunen:

■ Om te storten:

1. als u geen fiscaal attest wenst stort dan:

op rekening 735 – 0038595 – 74 ten name van VZW Dakbhanga

2. als u een fiscaal attest wenst, stort dan (minimum € 30,- per jaar)

op rekening 456 – 9524181 – 69 ten name van STELIMO en met de duidelijke vermelding "voor Rita Meynen"

3. onze Nederlandse vrienden kunnen storten op

gironummer 9351677 ten name van VZW Dakbhanga, Langerenstraat 89E, B-3680 Maaseik-Neeroeteren, België.

Op bovenstaand adres kunt u tevens steeds terecht voor alle informatie over onze VZW, het bestellen van

postkaarten of deze Nieuwsbrief. Dat kan ook per telefoon (089 56 66 59) of via E-mail (let op adres is gewijzigd in v.z.w.dakbhanga@tiscali.be)

■ De tijd van wenskaartjes sturen is wel al voorbij. Maar er zijn nog steeds postkaarten van de VZW te verkrijgen. Met het kopen van deze kaarten steunt u ook weer ons werk. De kaarten worden voor 5 €,- (+ verzendkosten) verkocht in setjes van 2 x 4 stuks en u kunt deze bestellen op onze maatschappelijke zetel, bij de secretaris of bij de voorzitter.

■ Bij de laatste mailing hebben we bijna 800 exemplaren van deze Nieuwsbrief verstuurd. Slechts 5 brieven kwamen retour als zijnde onbestelbaar. We blijven echter ons best doen om onze adressenlijst zo actueel mogelijk te houden. Als uw adresgegevens veranderd zijn laat het ons dan weten. En mocht u nog mensen kennen die eventueel geïnteresseerd zouden zijn in ons project, laat dan ook dat ons weten. Wij zullen er voor zor-

gen dat zij ook deze Nieuwsbrief ontvangen.

■ Op verzoek van enkele Nederlandse donateurs hebben wij ook in Nederland geprobeerd om te regelen dat Nederlandse schenkingen aan onze (Belgische) VZW fiscaal aftrekbaar worden. Dit is vooralsnog niet gelukt. Onderhandelingen hierover hebben niets opgeleverd, maar wij blijven alert. Zo gauw we een oplossing hebben gevonden voor dit probleem laten we het u weten.

■ U hebt toch wel alvast **7 maart** in uw agenda genoteerd. Zorg tijdig voor kaarten want de plaatsen op ons **KOFFIECONCERT** zijn beperkt!

In 't Kuipershof te Heusden-Zolder (centrum) treden **SANZUNIEK** op. Met piano, violen en zang laten zij ons op aangename wijze kennis maken met de klassieke muziek.

Dries Theuwissen komt met zang en gitaar in het voorprogramma optreden.

KOFFIECONCERT 7 MAART-KOFFIECONCERT 7 MAART-KOFFIECONCERT 7 MAART-KOFFIECONCERT

Vervolg van het jaarverslag pagina 7

zowel van de lokale overheden als van de bank, heeft het heel wat voeten in aarde gehad en stapels papierwerk gekost, om op het einde van het jaar bijna zo ver te zijn. De gebeurtenissen in december schoven de oprichting van de NGO tijdelijk weer naar de achtergrond.

De laatste weken van het jaar werden overschaduwd door de dramatische aanslag op twee van onze mensen in Bangladesh. Twee broers van Hossain waren het slachtoffer van een brutale roofoverval. Zakir werkt als leraar in Dakbhanga en Amzad, getrouwd met onze lerares Mukti, steekt vaak een handje toe bij het onderhouden van het schooltje en het huisje waar de vrouwelijke leerkrachten logeren. De eerste vrees dat het een aanslag op het schooltje zou zijn werd later nergens

bevestigd. Het ging waarschijnlijk toch om een ordinaire roofoverval. Na de nodige medische verzorging in Cox's Bazar, Chittagong en Dhaka waren beiden op het einde van het jaar goed op weg naar herstel. De VZW leefde heel erg mee in die spannende dagen en stond permanent in contact met Cox's Bazar.

De VZW Dakbhanga heeft ook in 2003 haar steentje bijgedragen aan het welzijn van de bevolking van Dakbhanga en Moheskum, ondanks alle strubbelingen en moeilijkheden ter plaatse. Deze steun vertaalde zich op alle mogelijke manieren: educatieve en medische hulp, materiële hulp bij het uitbouwen van het project en zo verder. De VZW heeft zich immers tot doel gesteld dat de schooltjes in Dakbhanga en Moheskum verder moeten kunnen blij-

ven bestaan, ook als de subsidies er niet meer zijn. De lokale NGO die daar over zal waken is in de laatste fase van oprichting. In het werkjaar ijverde de VZW om genoeg kapitaal bij mekaar te krijgen zodat in Bangladesh de schooltjes verder kunnen bestaan van de interest.

Ondanks de donkere schaduwrandjes kan de VZW Dakbhanga terugkijken op een goed jaar 2003 en slaat de balans uiteindelijk toch over naar de positieve kant.

A. Vermeyen,
Voorzitter VZW Dakbhanga
8 januari 2004